

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 364/2014
30.04.2014. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Веска Крстајића, Биљане Синановић, Бате Цветковића и Зорана Таталовића, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Зорицом Стојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Г.С., због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адв. Р.Ф., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. 614/12 од 15.07.2013. године и пресуде Апелационог суда у Нишу бр. 11 Кж.1 3458/13 од 07.02.2014. године, у седници већа одржаној дана 30.04.2014. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.С., адв. Р.Ф., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К. 614/12 од 15.07.2013. године и пресуде Апелационог суда у Нишу бр. 11 Кж.1 3458/13 од 07.02.2014. године у потврђујућем делу а у односу на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП док се у осталом делу одбацује.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К. 614/12 од 15.07.2013. године окривљени Г.С. оглашен је кривим због извршења кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. Кривичног законика и осуђен је на казну затвора у трајању од два месеца на основу одредбе члана 84 КЗ изречена му је и мера безбедности обавезно лечење алкохоличара која ће се извршити у Заводу за извршење кривичних санкција, која ће трајати док постоји потреба за лечењем али не дуже од изречене казне затвора а обавезан је на плаћање судског паушала у износу од 3.000,00 дин. и трошкова кривичног поступка у висини која ће бити утврђена посебним решењем док је оштећена Д.М. са имовинскоправним захтевом упућена на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Нишу бр. 11 Кж.1 3458/13 од 07.02.2014. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Г.С., а пресуда Основног суда у Врању К. 614/12 од 15.07.2013. године потврђена «осим у погледу изречене мере безбедности обавезног лечења алкохоличара у ком делу се првостепена пресуда, усвајањем жалбе браниоца окривљеног укида и предмет враћа првостепеном суду на поновно одлучивање».

Против пресуде Основног суда у Врању К. 614/12 од 15.07.2013. године и пресуде Апелационог суда у Нишу бр. 11 Кж.1 3458/13 од 07.02.2014. године у делу којим се потврђује првостепена пресуда, захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Г.С., адв. Р.Ф. због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1. ЗКП-а и повреде права на једнаку правну заштиту и правно средство из члана 36. став 1. Устава РС са предлогом да Врховни касациони суд ослободи од оптужбе окривљеног и одреди да трошкови поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП и у седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, налазећи да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета, као и поднети захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног те испитао нападнуте пресуде у оквиру разлога, дела и правца побијања истакнутих захтевом а у смислу одредбе члана 489. став 1. ЗКП, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости је у односу на повреду одредбе члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП неоснован док је у преосталом делу недозвољен.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Г.С. побија наведене правноснажне пресуде сматрајући да је првостепени суд у изреци оспорене пресуде "другачије описао предметни догађај у односу на опис који је дат у диспозитиву оптужног предлога" те да је тиме "повређен објективни идентитет оптужног предлога и оспорене првостепене пресуде" (без навођења у чему се огледају те разлике) а што би представљало повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП (а не како то бранилац у захтеву наводи одредбе члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП) због које повреде закона је, у смислу одредбе члана 485. став 4. у вези става 1. ЗКП окривљеном и његовом браниоцу дозвољено подношење овог ванредног правног лека.

Имајући у виду стање у списима предмета, несумњиво је да се опис радње извршења овог кривичног дела дат у изреци пресуде Основног суда у Врању К. 614/12 од 15.07.2013. године у односу на битне чињенице уопште не разликује од оног који је дат у оптужном предлогом ОЈТ у Врању бр. Кт. 575/12 од 23.05.2012. године, па ни у односу на ознаку својства пасивног субјекта дела - мајке окривљеног као члана своје породице.

Наиме, како се у смислу одредбе члана 112. тачка 28) КЗ те члана 197. став 3. тачка 2) Породичног закона ("Службени гласник РС" бр. 18/2005; 72/2011), родитељ (окривљеног) увек сматра чланом породице, то суд прецизирањем својства пасивног субјекта мајке окривљеног и "као члана своје породице", по мишљењу Врховног касационог суда, не нарушава идентитет пресуде и оптужбе и не чини повреду поступка - одредбе члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП. Стога је захтев браниоца окривљеног на основу члана 491. став 1. ЗКП у овом делу одбијен као неоснован.

У осталом делу, у захтеву се полемише са оценом изведених доказа (посебно исказа сведока оштећене и сведока С.С. 1 - бивше супруге окривљеног те сведока С.С. 2 те налазом и мишљењем вештака неуропсихијатра) и следственим неправилно утврђеним чињеницама (о месту извршења дела, алкохолемији окривљеног, мотивима оштећене да неистинито терети окривљеног и потреби лечења окривљеног) па све ово, по оцени Врховног касационог суда, не представља разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП-а, због повреде закона, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу. Стога је Врховни касациони суд захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Г.С., адв. Р.Ф., на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП-а, у овом делу одбацио као недозвољен.

Надаље, према одредби члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП-а, захтев за заштиту законитости може се поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређено или ускраћено људско право и слобода окривљеног или другог учесника у поступку које је зајемчено Уставом или Европском конвенцијом о заштити људских права и основних слобода и додатним протоколима, а то је утврђено одлуком Уставног суда или Европског суда за људска права.

Одредбом члана 484. ЗКП-а прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1), а у случају из члана 485. став 1. тачка 2) и 3) овог Законика мора се доставити и одлука Уставног суда или Европског суда за људска права док је одредбом члана 487. став 1. тачка 3) ЗКП одређено да ће Врховни касациони суд у седници већа решењем одбацили захтев за заштиту законитости ако нема прописани садржај (члан 484.).

Како је бранилац окривљеног поднео захтев за заштиту законитости и због повреде уставом зајемченог права на једнаку заштиту права и на правно средство из члана 36. став 1. Устава Републике Србије, што би указивало на одредбу члана 485. став 1. тачка 3) ЗКП-а као разлог за подношење захтева за заштиту законитости уз који није доставио одлуку Уставног суда којом су утврђене ове повреде људских права и слобода окривљеног, то поднети захтев нема прописани садржај, због чега је и у том делу на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП-а, одбачен.

С`тога је Врховни касациони суд са изнетих разлога а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП-а и члана 487. став 1. тачка 3) у вези члана 484. ЗКП-а, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник,
Зорица Стојковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Невенка Важић, с.р.**